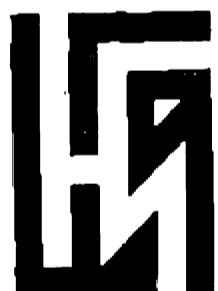

нові поезії

1969

ч. 11

в-во нью-йоркської групи
ニューヨーク

1969

new poetry

1969

no. 11

an annual ukrainian-language publication of
«the new york group»

обкладинка роботи
юрія соловія

тираж: 500 примірників
всі права застережені

річник нові поезії
редагує колегія
64—15 dieterle crescent
rego park, n. y. 11374, u. s. a.

зміст

поезія

марко царинник	4 —	14
олег коверко	16 —	26
богдан бойчук	28 —	38
патриція килина	40 —	52
богдан тиміш рубчак	54 —	58
віра вовк	60 —	70
юрій коломиєць	72 —	82
роман бабовал	84 —	98
юрій тарнавський	100 —	112

скульптура

кость мілонадіс	5 —	23
михайло урбан	25 —	43
олександр гуненко	45 —	63
григорій крук	65 —	83
михайло дзиндра	85 —	95
григорій пецух	97 —	111

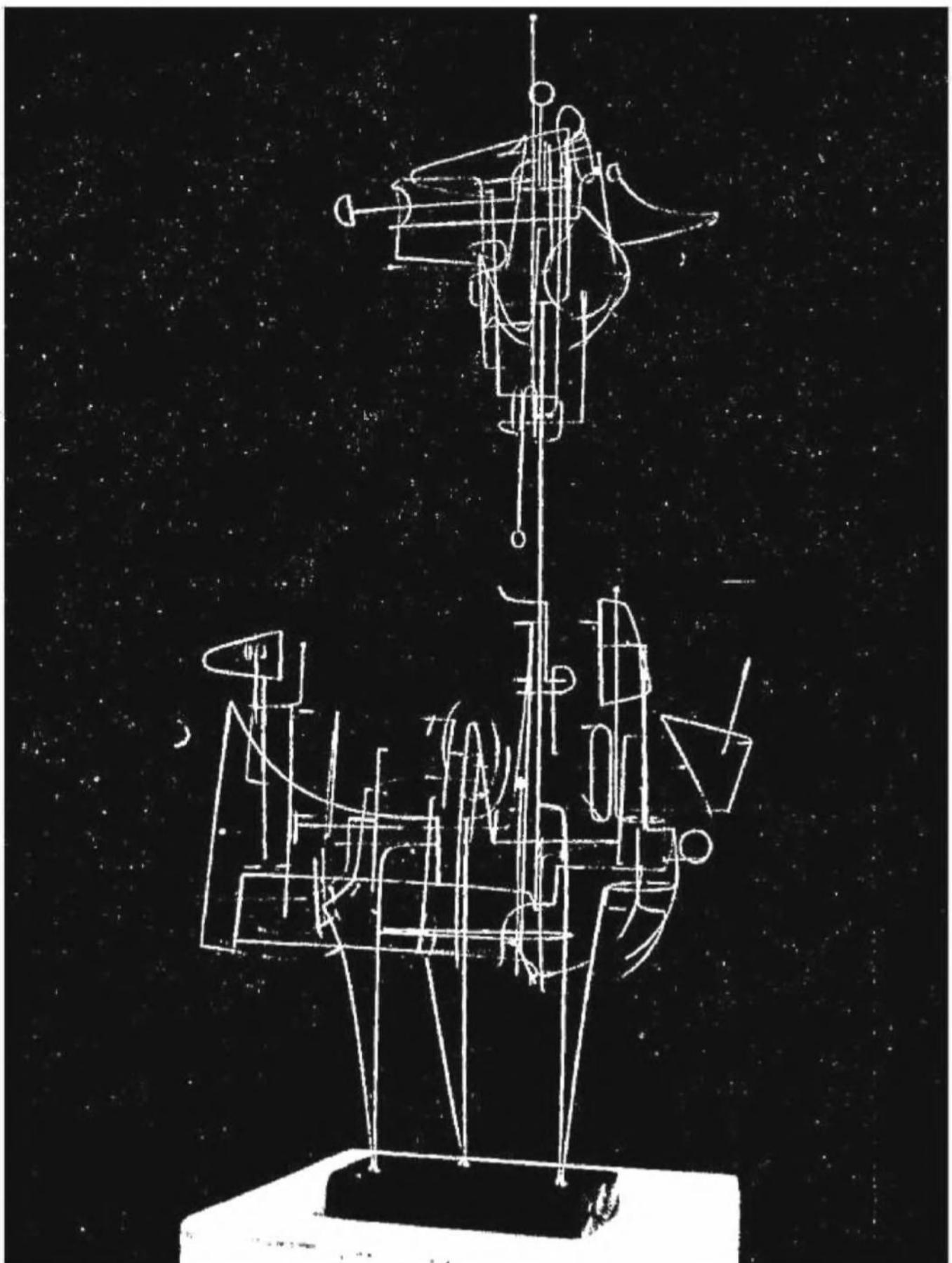
марко царинник

уява мертвa уяви
альбо
антиойчизна одзискана
альбо
німецько-в'єтнамська притча
про пілота-підозрювача космосу
та й розпусну червицю*

1: а ти
мій брате батьку
й другий друже
мій побратиме Ільку
і ти гинкого серця
Марго абатесо
таки скоцюрили б
цю вгинну гибелъ
ви таки спороли б
ці дитинні стіни

2: ваш аліаж
байцує букви б'ючки
та бон ви
не візьмете в адут
бо тут багер
зеленого баніта
в юшку розканючить
брата в роздрібну
прозору торбинку
запакують

*Віршник вельми прохает пробачення, же не встиг уклести конечні примітки
од цих приміток од уривків із Зеленого Празаписника.

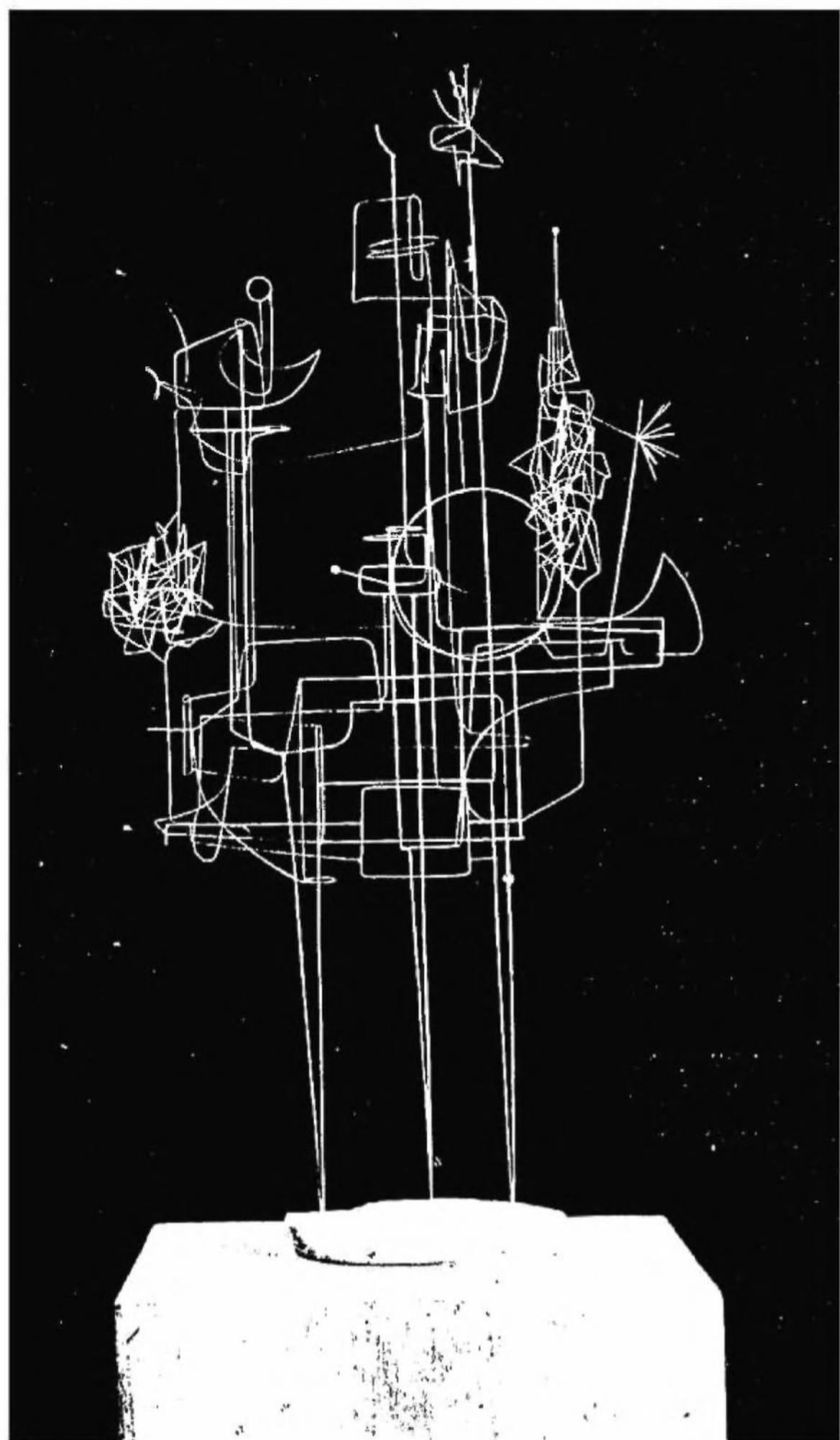
Кость Мілонадіс: Кінетична конструкція, хромонікелевий дріт, 86 × 23 см

марко царинник

3: пластмасова торба
японського робу
три боки один
і один
два
три
четири боки
четверо дверей
три руки набезрік
обік лісу каракатих рук

**сйкумена де богує метамова
чи то
мсє мертвє море**

a: ти дзвониш
о четвертій
моя річ про спокій
про потребу ждати
ллстясь в служавку
пожежники стукають
о п'ятій
мої чіпкі слова про те
що нічого не знаю про твою смерть
кануть у калюжах на підлозі

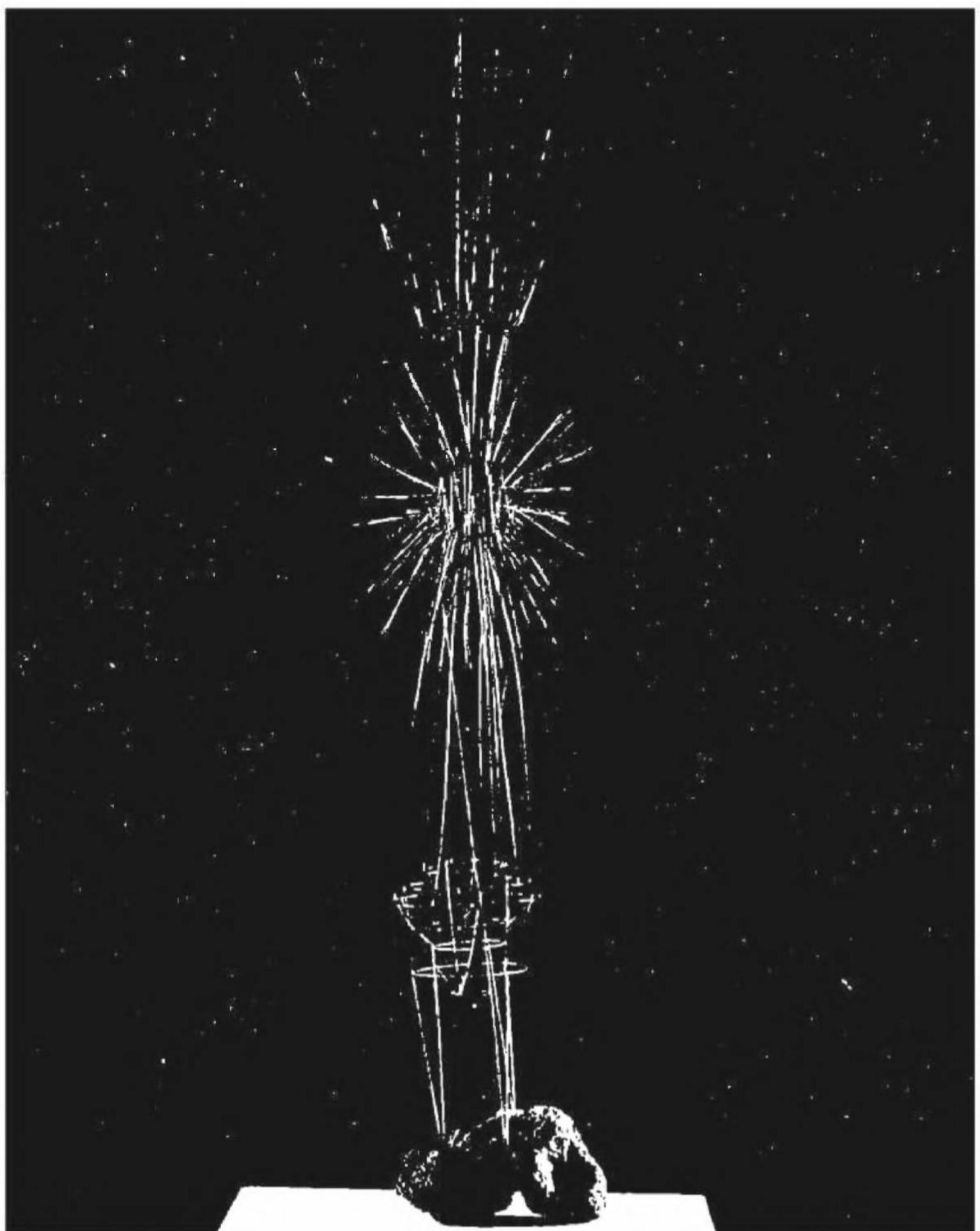
Кость Мілонадіс: Рунічний знак, хромонікелевий дріт, 1964,
69 см

марко царинник

б: чому шпигаєш
мені язик олівцем
чому пхаєш мені
слухавку в горло
в усіх рурах
піниться тлінь
в усіх жилах
фабрикуються слова
пера топляться
на жовтавому папері

в: о шостій
прибиральниця витирає підлогу
виливає рідину
з телефона
випорожнює смітник
під письмовим столом
о сьомій
я голюся
виходячи з ванної
узнаю де мова мертвa моя

4: мій голос голова
у стомлених бур'янах
та моя нога ногою
трава сожне
сила межє
ступа в годинникову стежку
де летаргічний янгол
гика на діпісток
що плачуть і гибіють
у стрімголовних еміграціях

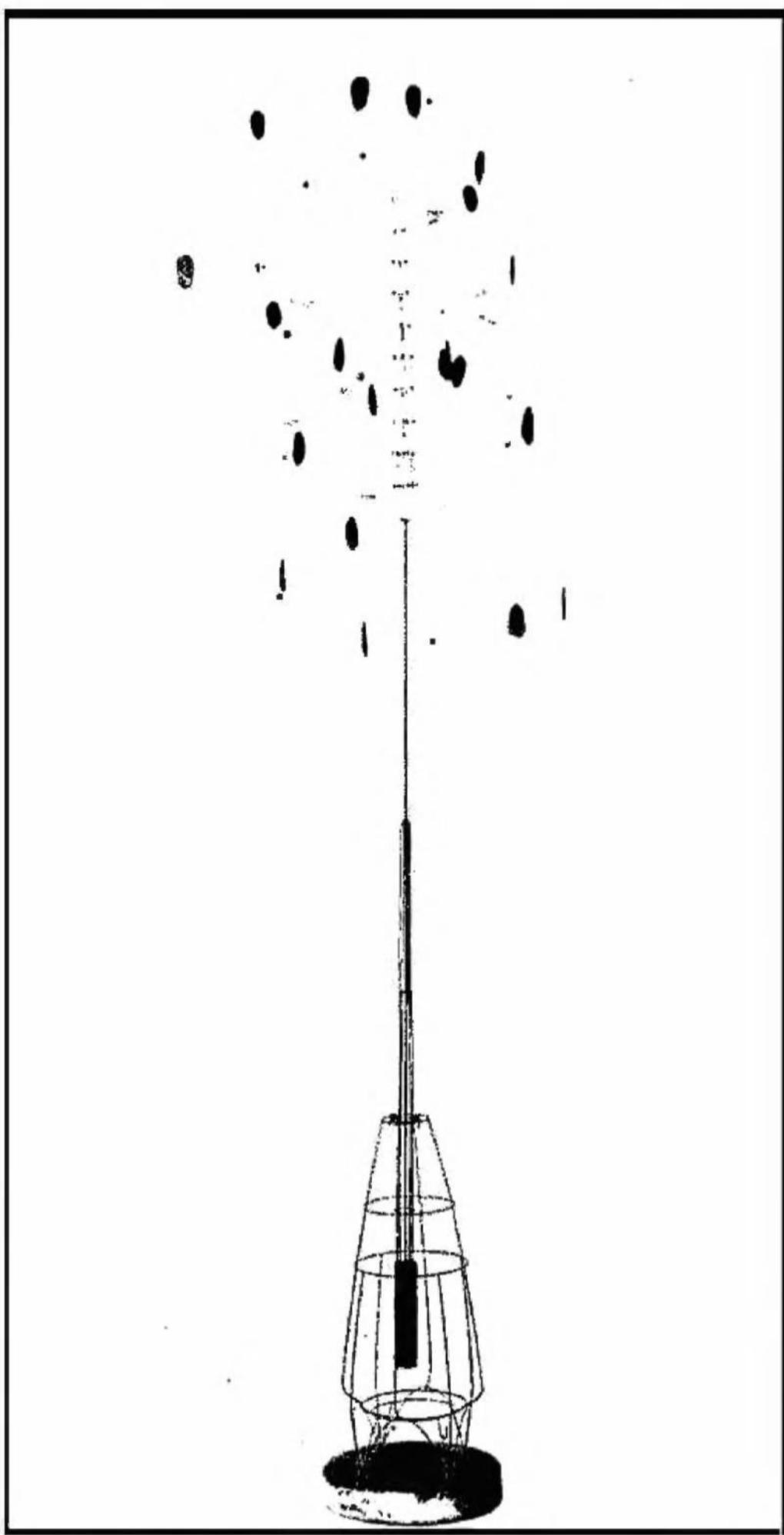
Кость Мілонадіс: Місячна ліхтарня, хромонікелевий дріт,
91×28 см

марко царинник

5: і прийшов мій другий друг
і шепче неборака що
автам шляху немає
автім і тротуари повні
там люди юрмою дрижать
дівча мовляв
у шафранних шатах
мартироно умертвляє плоть
в бензину чаді норовить
навхрест своїм перельотам

г: так ти узняв
чом Лао-це
стрибнув на чорного вола
та й виїхав за мур
зливний дощ уночі
серце винне
ранок задощений
в серцевинних
пивних певних водах
манастирського басейну

г: опора наша
у пору просвердлить
білявий мозок
автогеном утрати
постіль біла
стіна німа

Кость Мілонадіс: Кущ ягід, музичний дріт і скло, 115 см

марко царинник

ні з ким говорити
манастир міркує
терен обрідні
чарунки розносять тінь

6: гліома капа
з червоного ока
глотогонного хуя
льотчик бач
на ейдетика скидається
біконічна Марго
в квітчастому халаті
розвіпірила ноги на кажлях
стсгодна упасти Ісусу в ноги
та й розмазує сперму стопою

**цієї весни нам треба буде
погуторити про гебрайщину кохану**

7: я ж процідив своєму другу
бо я бувалий балакун
Ільку я мовив удруге
хоч він інакше звався
Ільку темнота дожне в нас
що нам вдіять проти
або ж чи не вкрасти
до чорта велике авто
їдь горла він боже мій
гляди куди ідеш

Костъ Мілонадіс: Тотем, хромонікелевий дріт, 1963, 115 см

марко царинник

мій рабин балакав про любов

не так як ти
обминаєш голубів
на пішоході
не так як ми
вдивляємося
у миготіння
на екрані
не так як я
прикладаю губи
тобі між груди
між стегна
не так як вони
підкрадаються
до кордонів
але отак і ти
і я й вони
проколюєм усі ми
кулеметами
прозорість повітря

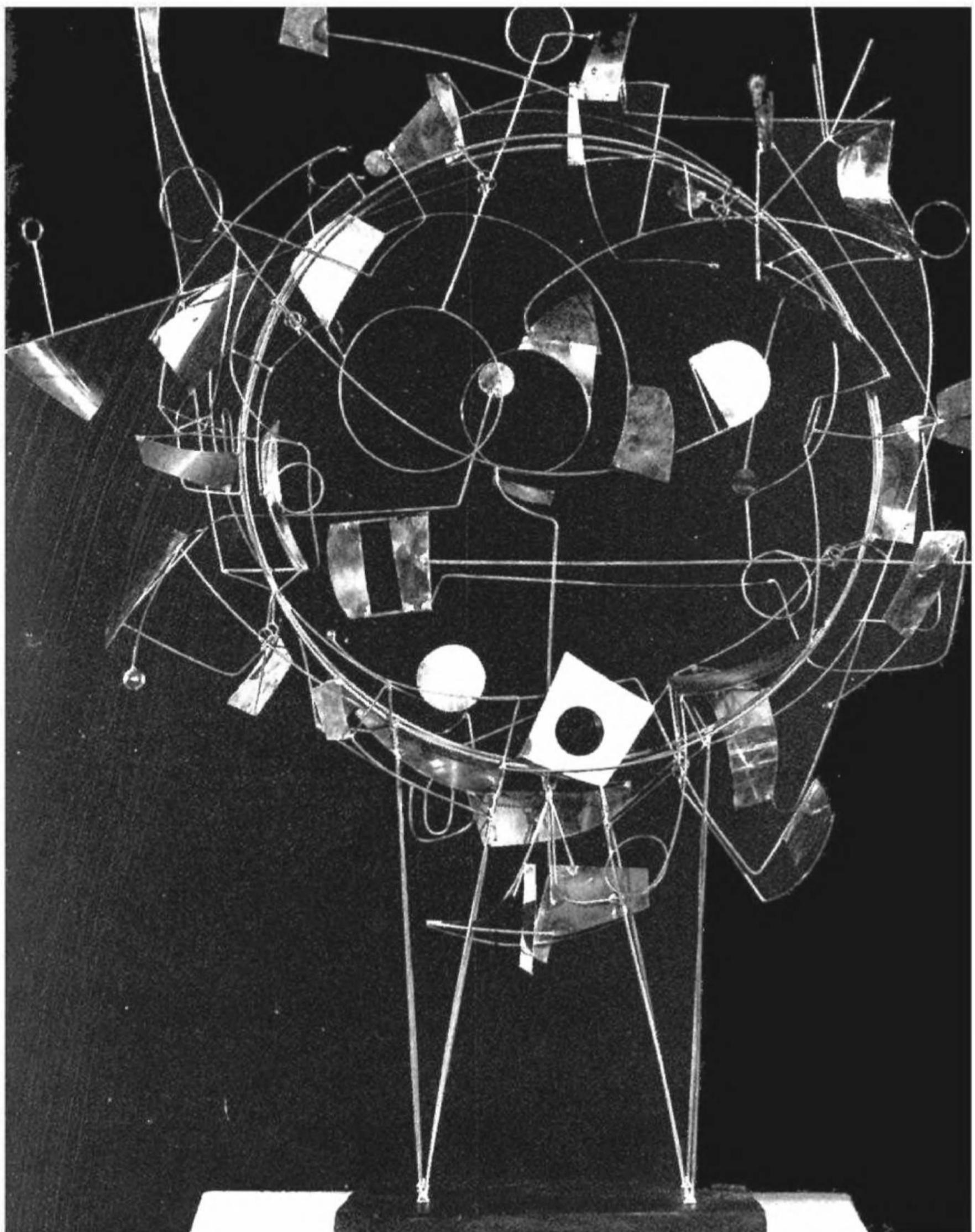
Кость Мілонадіс: Арка, навіс, авра, портус, хромонікель,
84×46 см

олег коверко

пісня про жінку

Гарна жінко,
у тобі я знаходжу
вогкий туман червоних чарів,
що сідає трепетливими барвами нетлі
на розпурхані заглибини тіла,
творить галтований гін
із пересяклих потом пестощів,
сковзається вогкою ласкою
по нагих схилах ніг
і випаровує миром ритму
на задиханих зідханнях розшарпаної бурі.

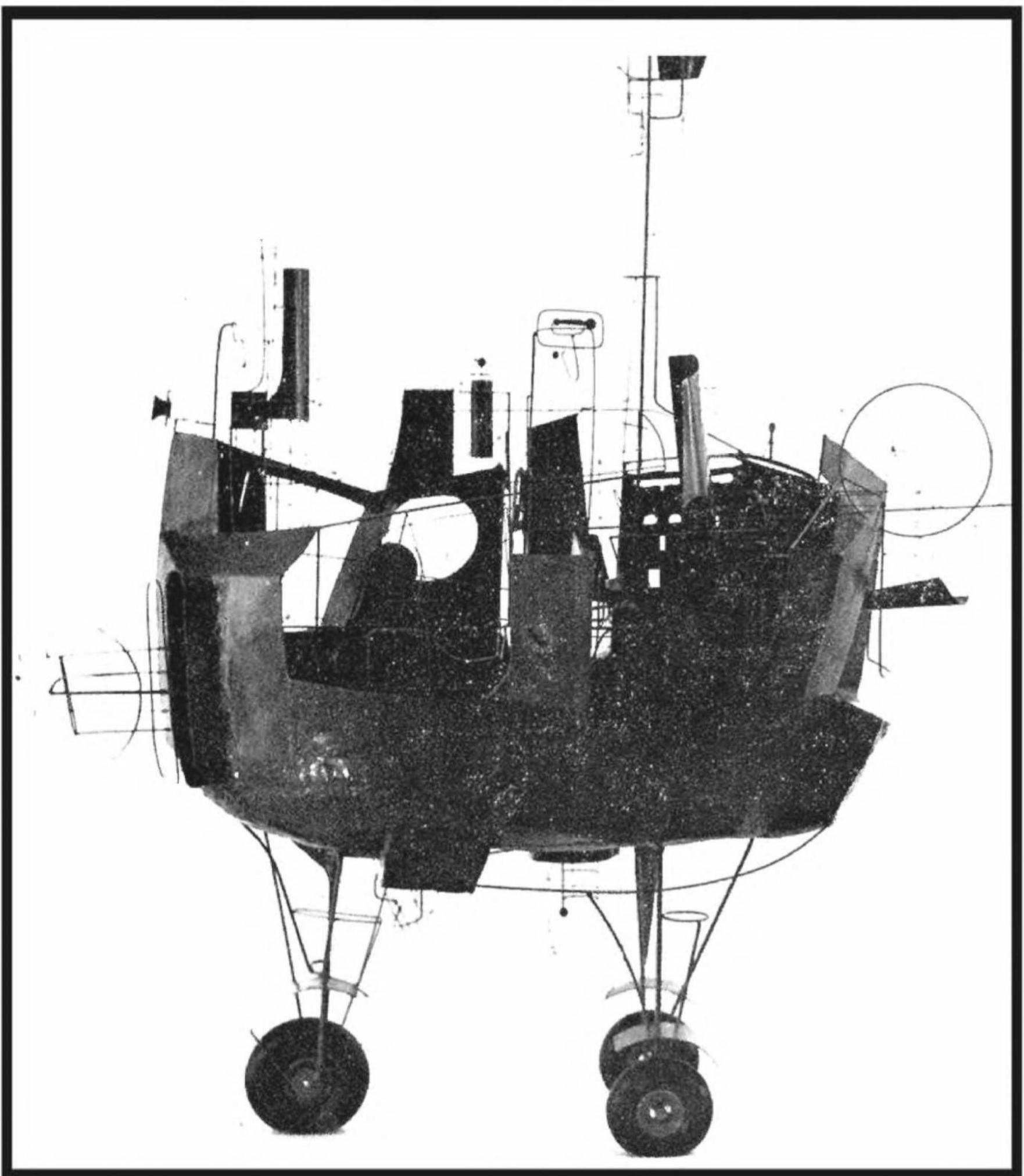
Приваблива жінко,
ти магнетом тіла
розкриваєш тайну мосі особистості,
заклинаєш її в закляття розстріляних вітрів
і твориш поле суперечності
на дні бездонних почувань.
Ти тugoю силою наструнених мостів
поєднуєш розпатлані береги поцілунків
і надаєш їм напрям,
причалюючи їхні вагання
до порома блакитних снів спокою.
Ласкова жінко,
ти захватом розкоханого цвіту
упокорюєш мене

Кость Мілонадіс: Еліпсоїд І, хромонікель, 1967, 78×69 см

олег коверко

після скошених покосів палаючого гніву
і рікою повільних персів
розриваєш береги моїх рамен;
ти зрошуєш стовбур мого білого тіла
розлиплими судорогами пливучої течії
і тягнеш на дивне дно любовної данини
де немає дня, немає ночі,
лиш пливуче пасмо часу
на розлогих смугах коливаючого лібідо.

Кость Мілонадіс: Новий ковчег, паліхромова сталь, 1967,
76×74 см

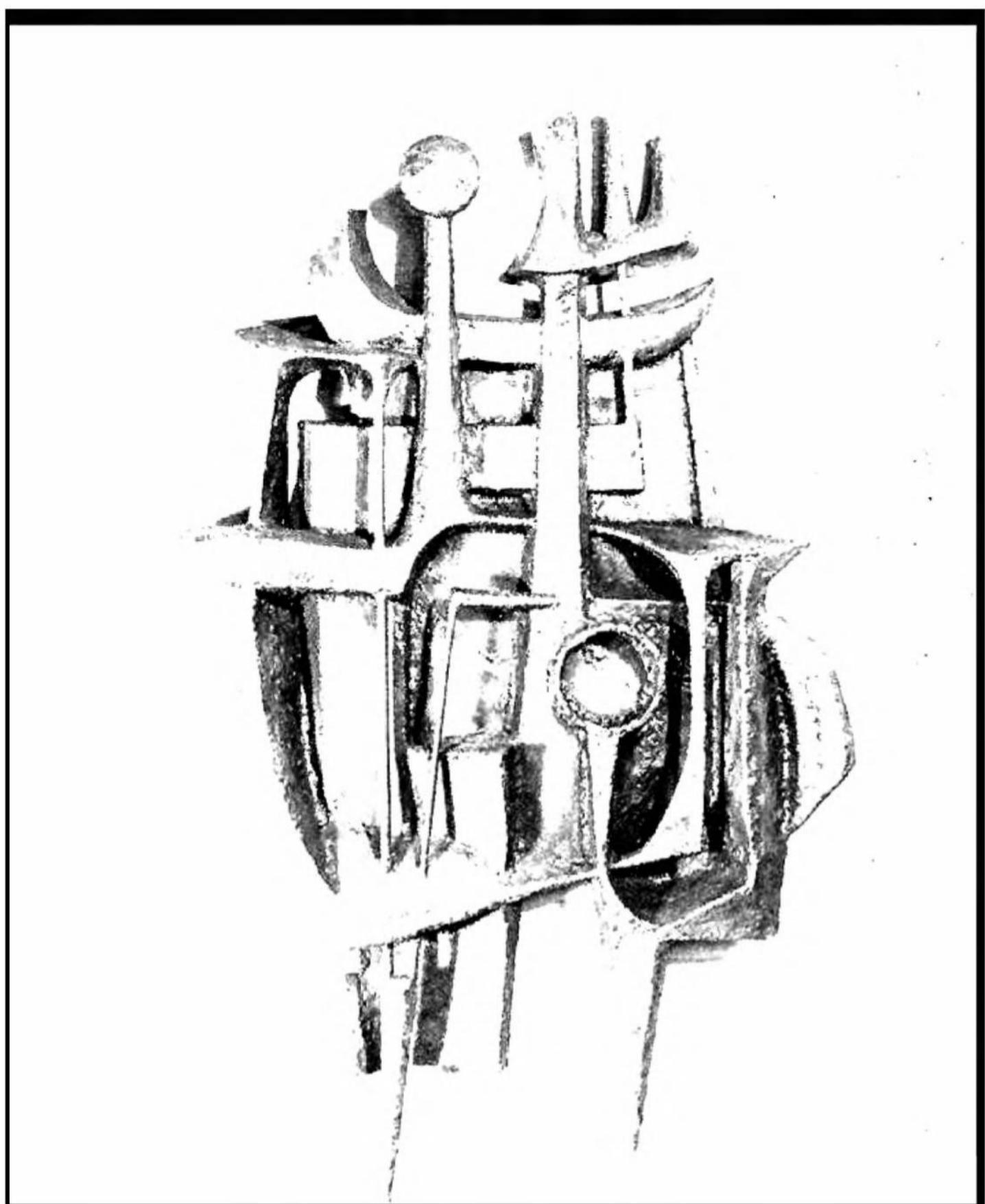
олег коверко

іштар

Іштар навчила мене любити тугу.

холодною вогкістю губ
втиснула невитриманий поцілунок
скроплений із ранньої розпачі роси
у палаюче п'яtno обличчя уяви
і відійшла у самотній смуток сонця
тепер пристрасть
рознеслася сто-розстрільними вітрами
по ліжках заздрісних готелів
і створила чужака тіл
у безформній формі тіні,
щоб кружляв чутливими почуваннями
у вирі миготливих персів фіолетових неонів
забетонованого міста
і розпачав у споченій нудьзі носталгії
вижидуючи.

Іштар навчила мене любити тугу
і я не можу насититися затуженим спокоєм
без затіненої тайги її обіймів.

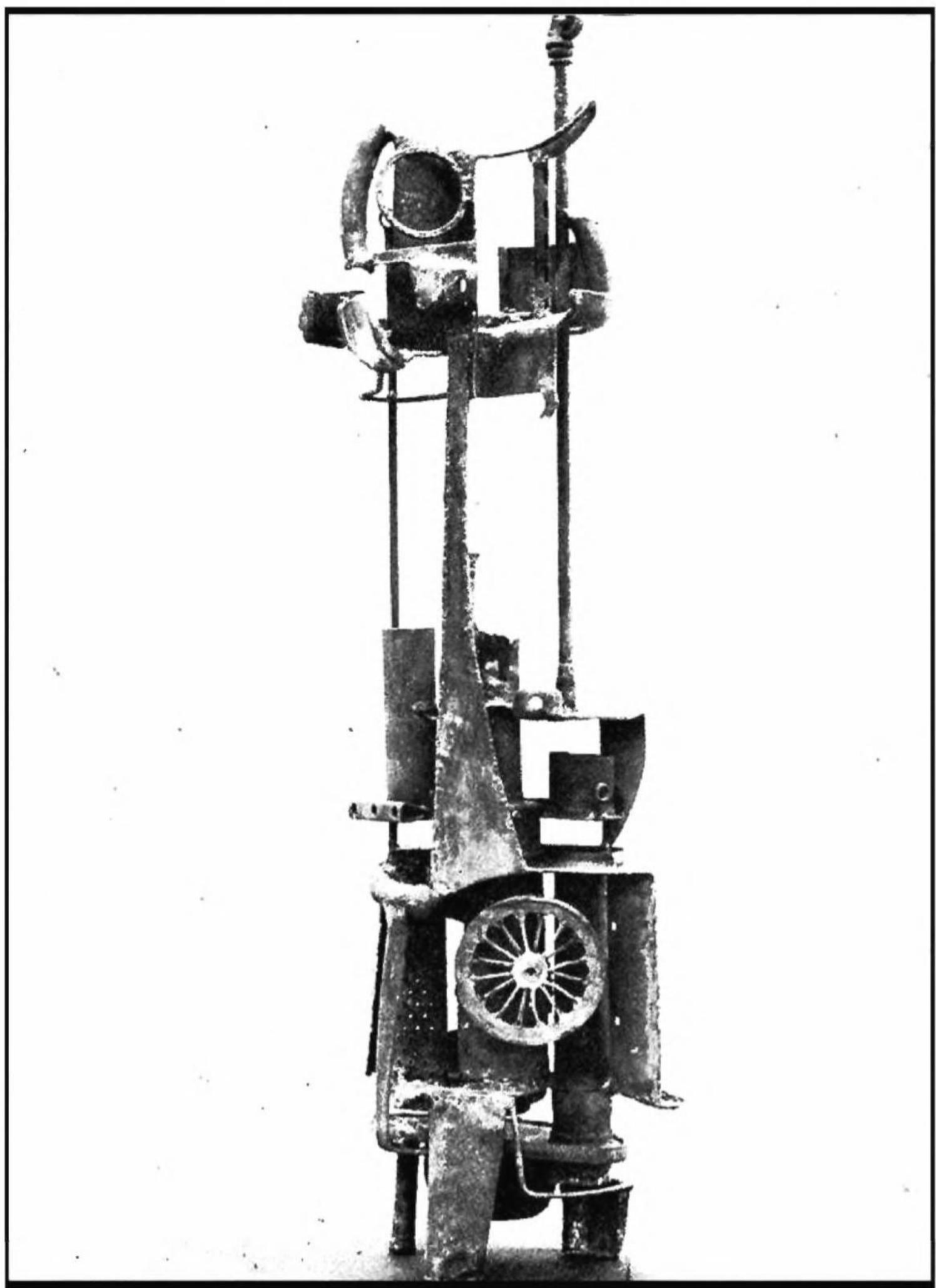
Кость Мілонадіс: Відпруження, залізо, 86×59 см

олег коверко

the party

Вже чотири години по півночі,
а гураганні звуки музичних ударів
ще далі трісқотять гучними акордами
об темні стіни ночі
іпадають ритмічним рокотом
на розштовхану долівку ніг.
Із примружжених лямпад
еще далі пробиваються силюети світла
і скроплюють піт блідих облич,
що у поспіху танцюючого руху
стягнули гаптований грим особистості
і захлиналися шалом
нічного шарлатанства.

По бічних кімнатах,
немов настирливі оси,
рояться товстолобі мужчини
із близкучими ланцюгами на шиях,
шукаючи нагих стегон,
щоб зачепитися за них
очима жадоби
і втягнути в себе
електричний струм
наркоманної еротики.

Кость Мілонадіс: Оселя Троля, залізо, 99 см

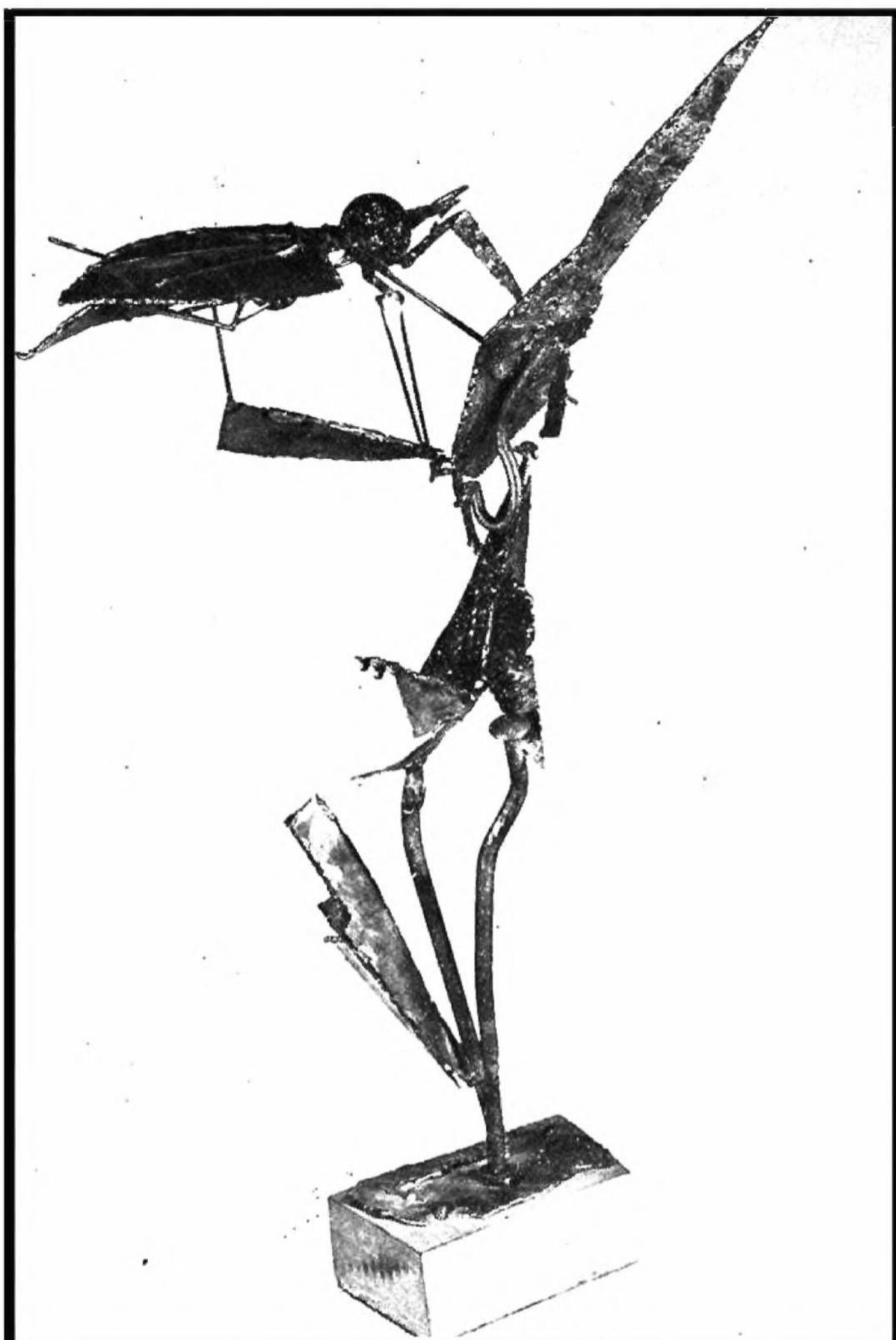
олег коверко

За складаним параваном
сидять дві полярні дами
і фривольними рухами
відштовхують лицеміrnі залицяння
шаблонових підлесників,
заходячися кокетливим сміхом простоти.

У кутах кімнат
товпляться
молодиці цілоденних праць.
Скинувши зі себе пихи буденних клопотів
вони потонули у неограничене щастя ночі;
тісно притиснувшись до партнерів вечора
страдально злизували алькогольне блаженство
із герматичних губ розради.

Вже чотири години по півночі.
Мов поспішний паровіз гудуть
барабанні перетинки моїх вух.
Хочеться спокою.
Хочеться тебе насамоті.

Михайло Урбан: Дослідження, залізо, 1959, 76×46 см

олег коверко

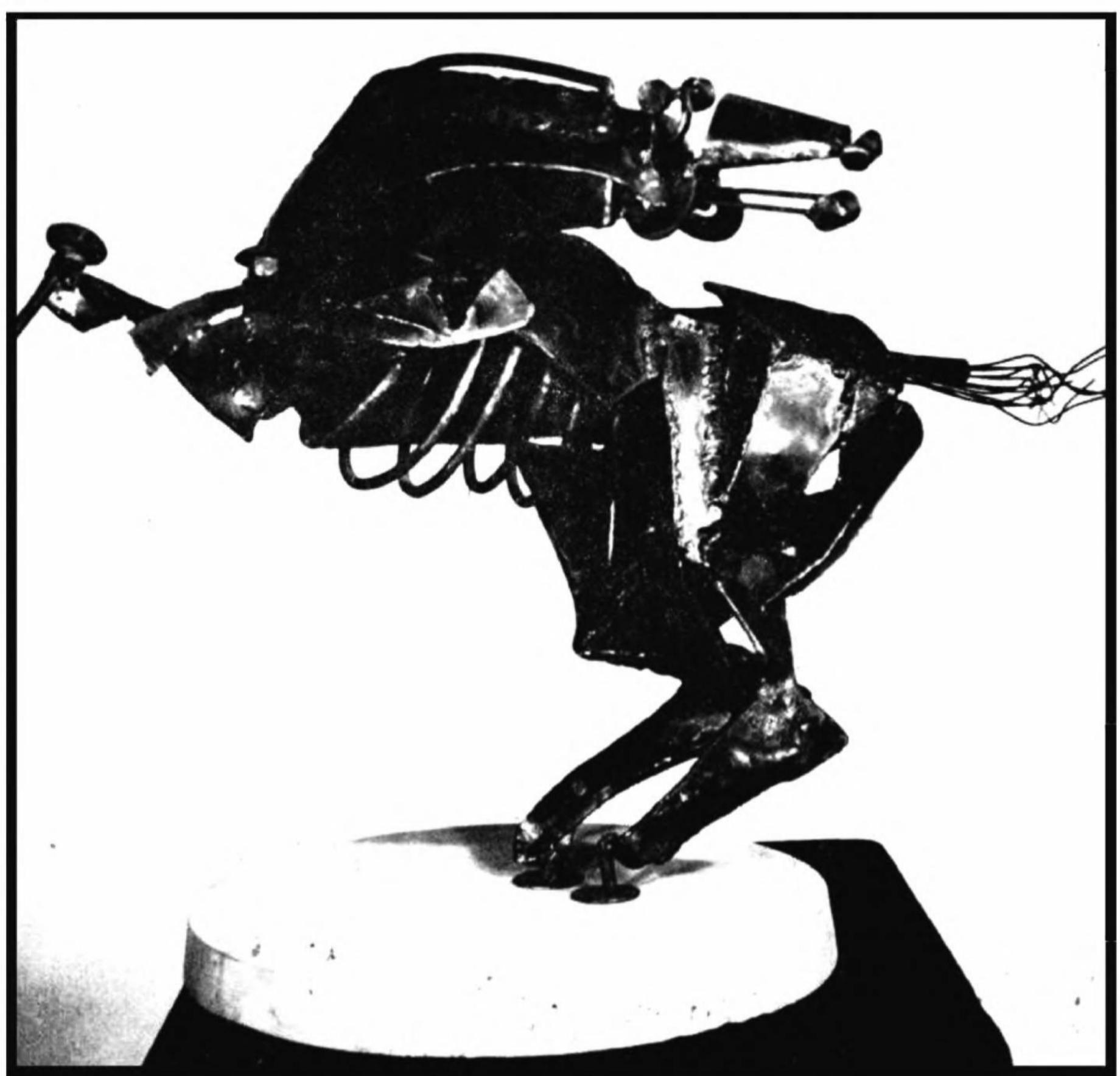
на дюнах

На дюнах, запашних дюнах;
дюнах — що вперлися рапавими пальцями
у смерекове підгір'я млосного лісу
і витиснули розтоплений смак сирої живиці
із напружених ніздрів розпаленої зелені.

На дюнах — що розчісували
пралиси соняшного волосся
і розтягнули наші тіла лінивою формою
на мільйонних зернах спраглого піску;
вкорінили наші зволожені пальці
у шорстку радість розлиплої втіхи
і зсувалися золотом рапавого задоволення
із спіtnілої поверхні прісних рук.

Дюнах — де, серед куряви мілких виприсків пилу
розпалені залози сонця
проникли крізь поверхню сирого сорому,
розтопили мокрі окрушини наготи
і насунули безмежні вали пустинної пристрасти
на рухомі парапети пересипаючих захоплень.

Дюни стали ще більше запашними.

Михайло Урбан: Галопуючий кінь, залізо, 1958, 30×46×81 см

богдан бойчук

заклинання

ч 1

хай потягнеться з дерев
на землю
як мос волосся
зелень
як густе зелене
хай потягнеться
як тісто
у глибоку діжу
вечора
бо я самотня

ч 2

хай закриє
клаптик присмерку
бо я
щоб вітер затулив
уста
вечірнім запахом
і прохолодою
бо я сама
піднесена крізь вечір
на своїм бажанні тіла

Михайло Урбан: Сидяче торсо, залізо, 1957, 30×33×25 см

богдан бойчук

ч 3

хай намочиться теплом
гілля
бо я
грудьми і стегнами
росту
нехай намочиться теплом
бо я
росту крізь сад
своїм бажанням тіла

ч 5

бо я
піду водою снів
шукати
за його присутністю
водою снів
шукати
за його можливістю
бо я
з моїм бажанням плоті

ч 7

я неповна
бо шукатиму

Михайло Урбан Сидяча жінка, залізо, 1961, 76×91×61 см

богдан бойчук

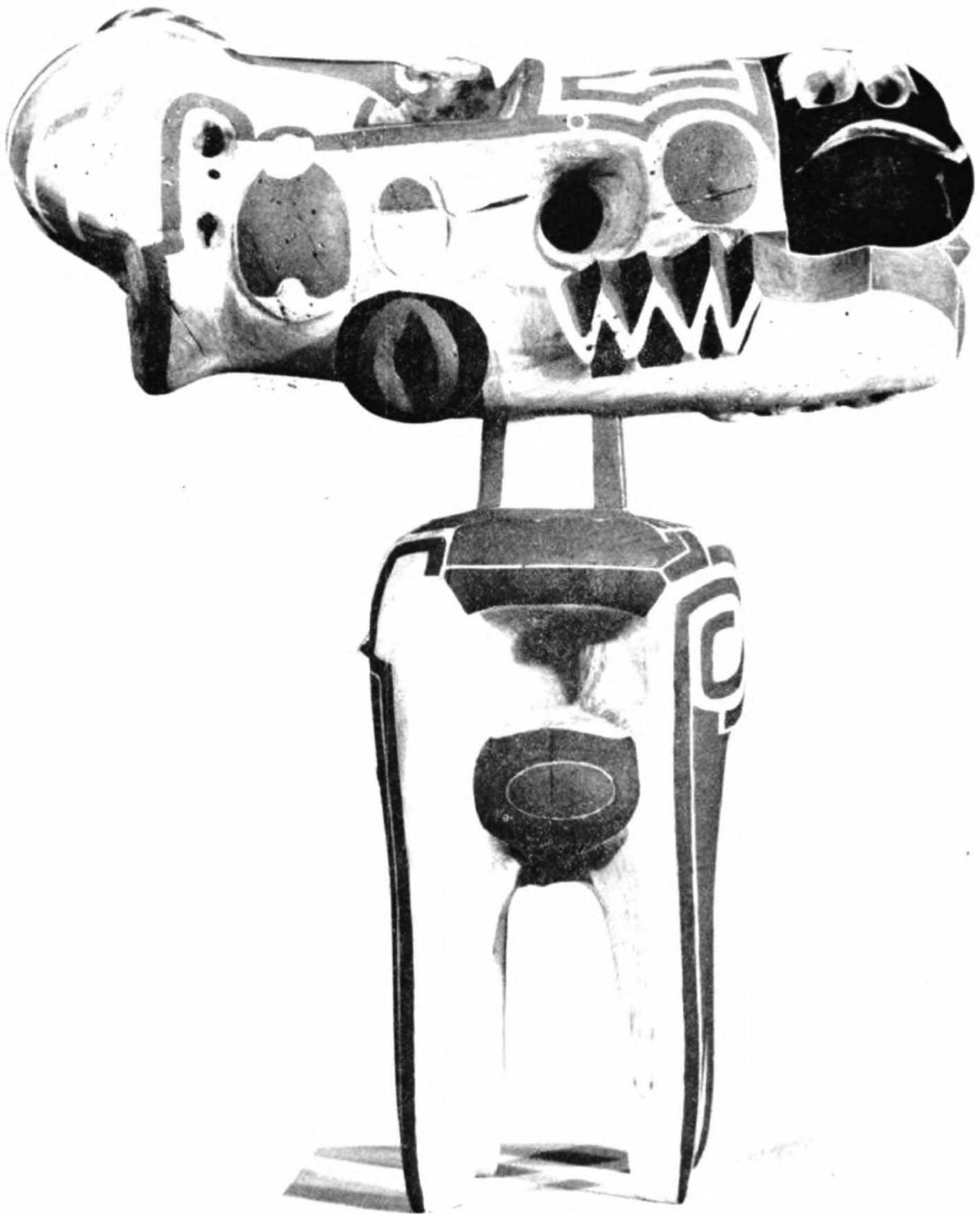
його незнаних рук
замотаних
в ріку волосся
що стікає шиєю
бо я
відсутністю майбутнього
порожня
без його любови

ч 8

бо
на голосі його
пробудиться
коли шукатиму
в криничі підсвідомості
за відображенням
його солодких слів любови
бо
на голосі його
пробудиться моя надія

ч 9

я
водою туги
вмию його ноги
на цямринні підсвідомості
водою
що спливає з місяця

Михайло Урбан: Передвиборча мрія, дерево, 1967—1968,
67×76×31 см

богдан бойчук

болить кору дерев
пронизує мої судини
бо

ч 10

обмотую
цямриння підсвідомости
від часм
роздираю хустку
дожидання
і ступаю стежкою
свого бажання
до твоїх долонь

ч 11

обривається
склепіння снів
а ти протоптуєш
і падаєш
в провалля ночі
де звисаєш
полотно від чаю
ти протоптуєш
стежки надій
приходиши кладкою
моєого тіла

Михайло Урбан: Студія до великої скульптури, дерево, 1968,
23×10×7 см

богдан бойчук

ч 12

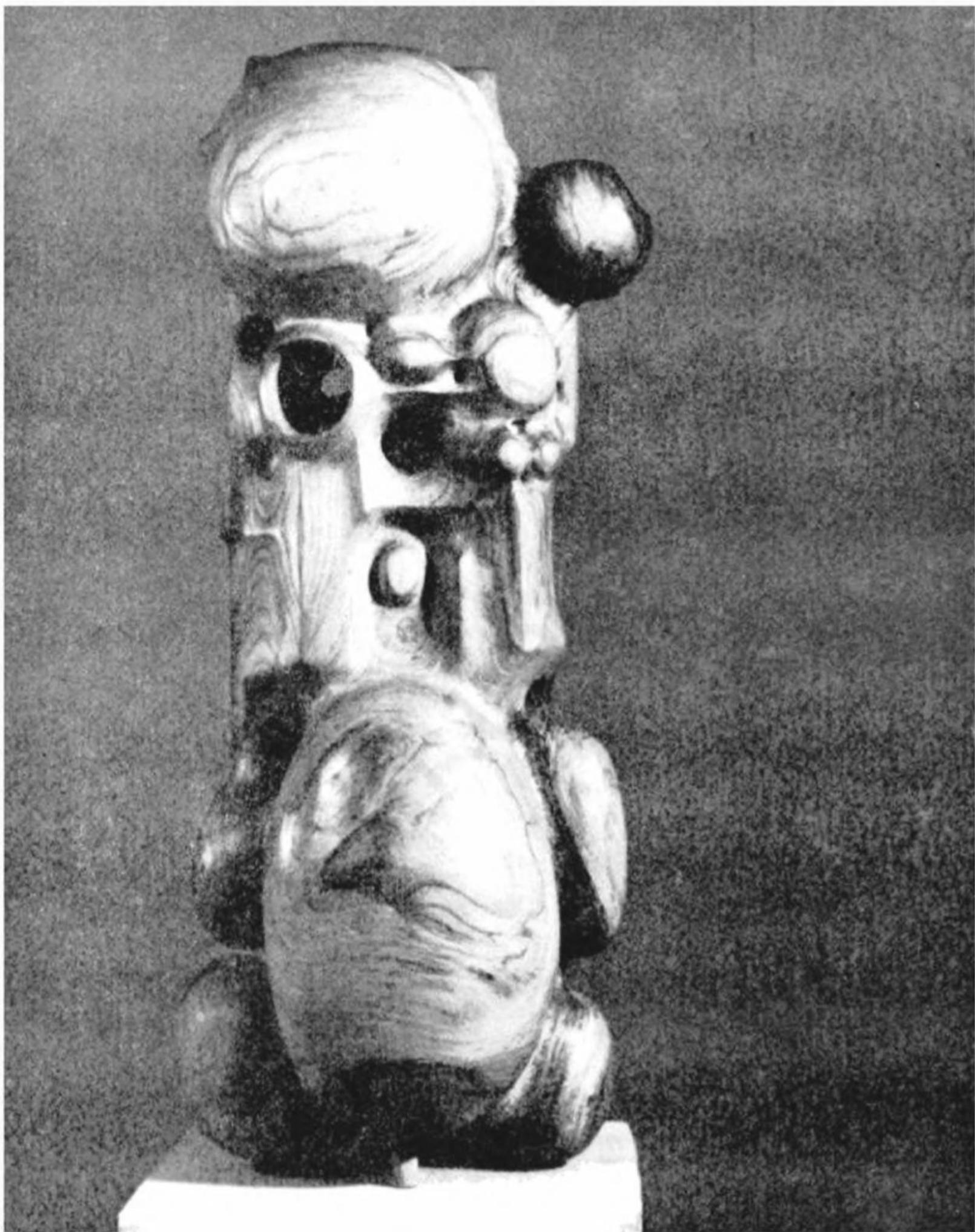
ти
приходиш кладкою
і випікаш рану
де були уста
цілунком
випікаш рану
і падуть
на підвіконня брів твоїх
пелюстки губ

ч 13

я
виполю
з твоїх очей
усіх жінок
я з твого тіла
вимию сліди
усіх жінок
і в горлі
посаджу тобі
полинь любови

ч 14

чистий
від свого минулого
торкаєш

Михаїло Урбан. Чарівник, дерево, 1966, 76×46×30 см

богдан бойчук

мої стегна
росте на них
гіркий полинь
і будиться на них
моя тривога

ч 15

напоєний
сучасним
ти
зсуваєш з клубів
теплі спідниці
напоєний
ти віддирасш від рамен
сорочку
і підноситься
приплив моєї нагости
і виливається на тебе

ч 16

заплямлений
майбутнім
ти
влипасш
до моєї нагости
я сосками
проколюю
твої гарячі груди
а мої уста
видовжуються
і пливуть тобі до горла

Михаило Урбан Вежа, дерево, 1967, 107×30×30 см

патриція килина

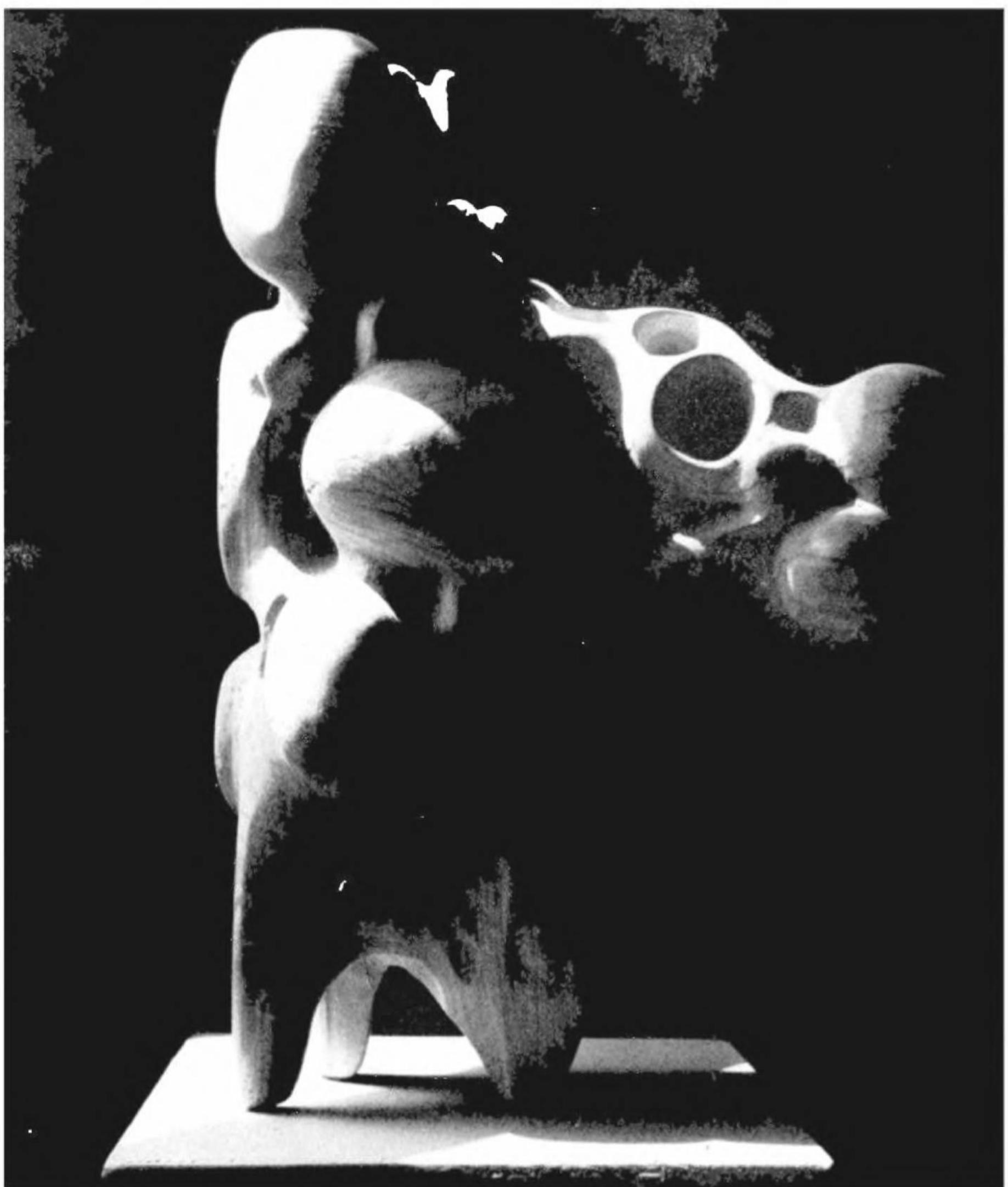
сім єгипетських пісень

гатшепсут

Твоя новина — цинамон, що вже не пахне,
або війна, нескінчена, немов твій обеліск.
Різня неволінників — уже різьба в бетоні.
О, королево крові, ти на нас не чекаєш.

Цвіт твого віку блідне на екрані,
віс вітром і піском, немов твоя нескінчена свяตиня,
і фільми слави розкочуються, блищаючи.
О, королево блиску, не чекасмо на тебе.

Твій сміливий профіль не боїться ні канонад,
ні судів ще ненароджених із смерти і з світел,
а ти: невільниця цинамону,
а ти: не ти, лиш тінь на бетоновій стіні.
Чекас музей, страшніший ніж забуття.

Михаило Урбани: Форми сну, дерево, 1967, $51 \times 67 \times 31$ см

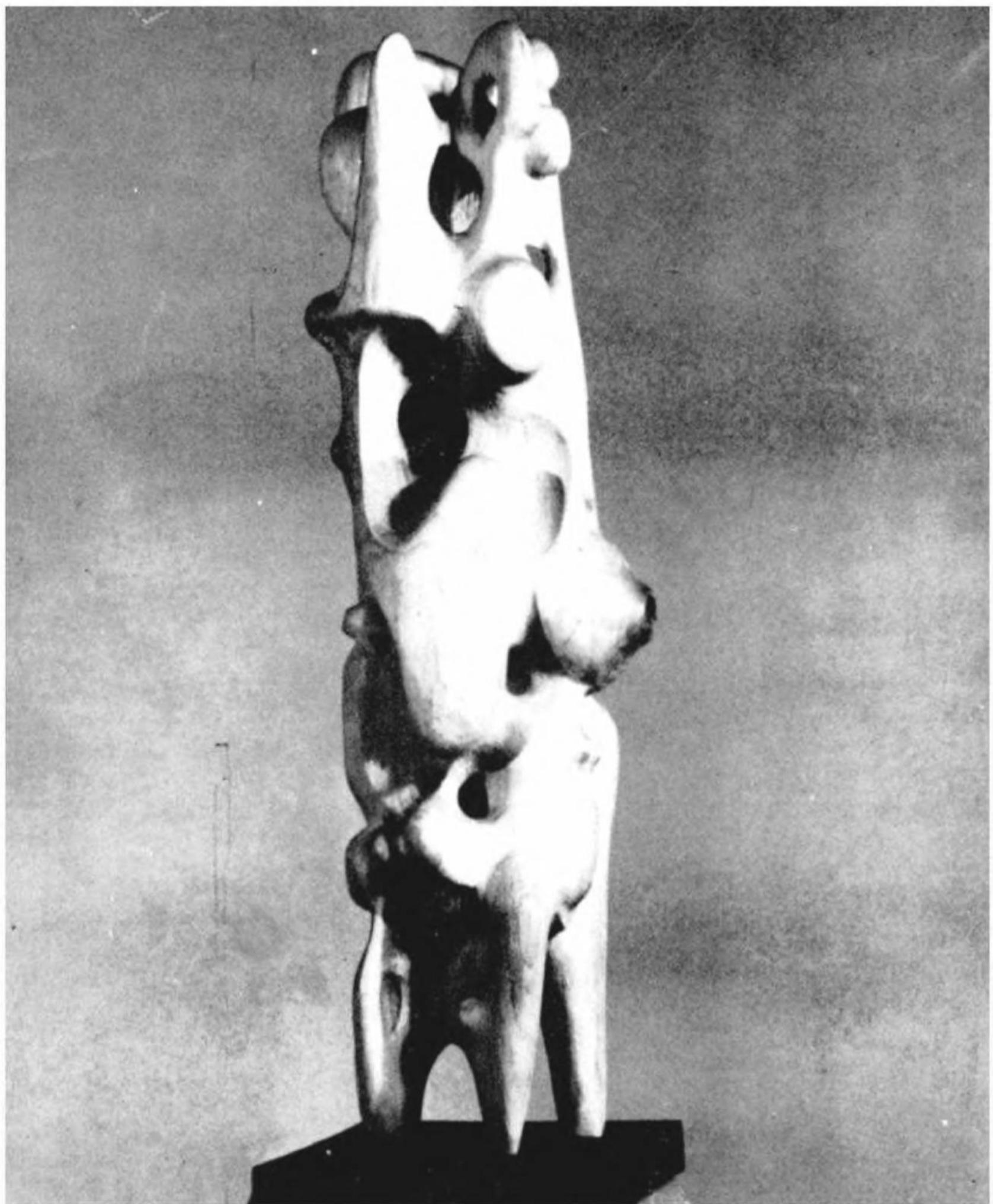
патриція килина

тіс

Нічого із тебе не лишається
лиш мarmurovі губи,
та ними ми міряємо твое кохання, знаходимо
твої пошлунки, загублені по коридорах музею.

Не лишається нічого живого,
лиш мarmurova шия, але таєпер
ця шия більше досконала, ніж живе тіло,
ніж твої пестощі, загублені по коридорах готелів.

Не лишається нічого, лише ти,
живіша ніж життя, красивіша ніж краса.
Тобі не треба ні історії, ні смерти, ні намиста.
Цілусьш або всіх, або нікого, або себе.
Не шукаєш душі по довгих коридорах.

Михайло Урбан: Еротичний тотем, дерево, 1965, 91 × 31 × 25 см

патриція килина

ахнатен

Навіки тебе рубають, як пальму сонця,
тебе мучать серед горючого рафіновного заводу.
Навіть ясний Атен тебе залишас, він,
про якого співасш між полуменями і пальмами.

Містик с сам, як телевізійна вежа в пустелі,
як пальма заблизько до горючих кораблів;
навіки всі залишають його, навіть Бог,
коли співають у святині самоти, між колонами веж.

Розкидаєш попіл своєї власної правди,
самітніший, ніж мертві, серед руїн свого міста.
Виростасш в ясну пальму атомного вибуху,
навіть залишаєш себе серед ночі щебеня,
співаючи про світло, про нові міста.

Олександр Гуненко: Сартаре, мідь і бронза, 1965, 88 см

патриція килина

нефертіті

О, королево різьби і заліза,
зі своєю електричною лютнею,
так довго лунає твоя пісня в льоху,
в каварні, повній диму

Пливе твій корабель з неону
поміж лотосами, немов лейзерами,
і так поволі вітрила гасять себе в світанку льоху,
притишають себе в тунелі, повнім грому.

Є коромола смерти,
співаюча під щебенем і асфальтом.
Твоє сонце розбиває саркофаг, мов спис,
розбиває твою тишу, мов гудок
за містом, заповним суму.

Олександр Гуненко: Сомаре, мідь і бронза, 1966, 114 см

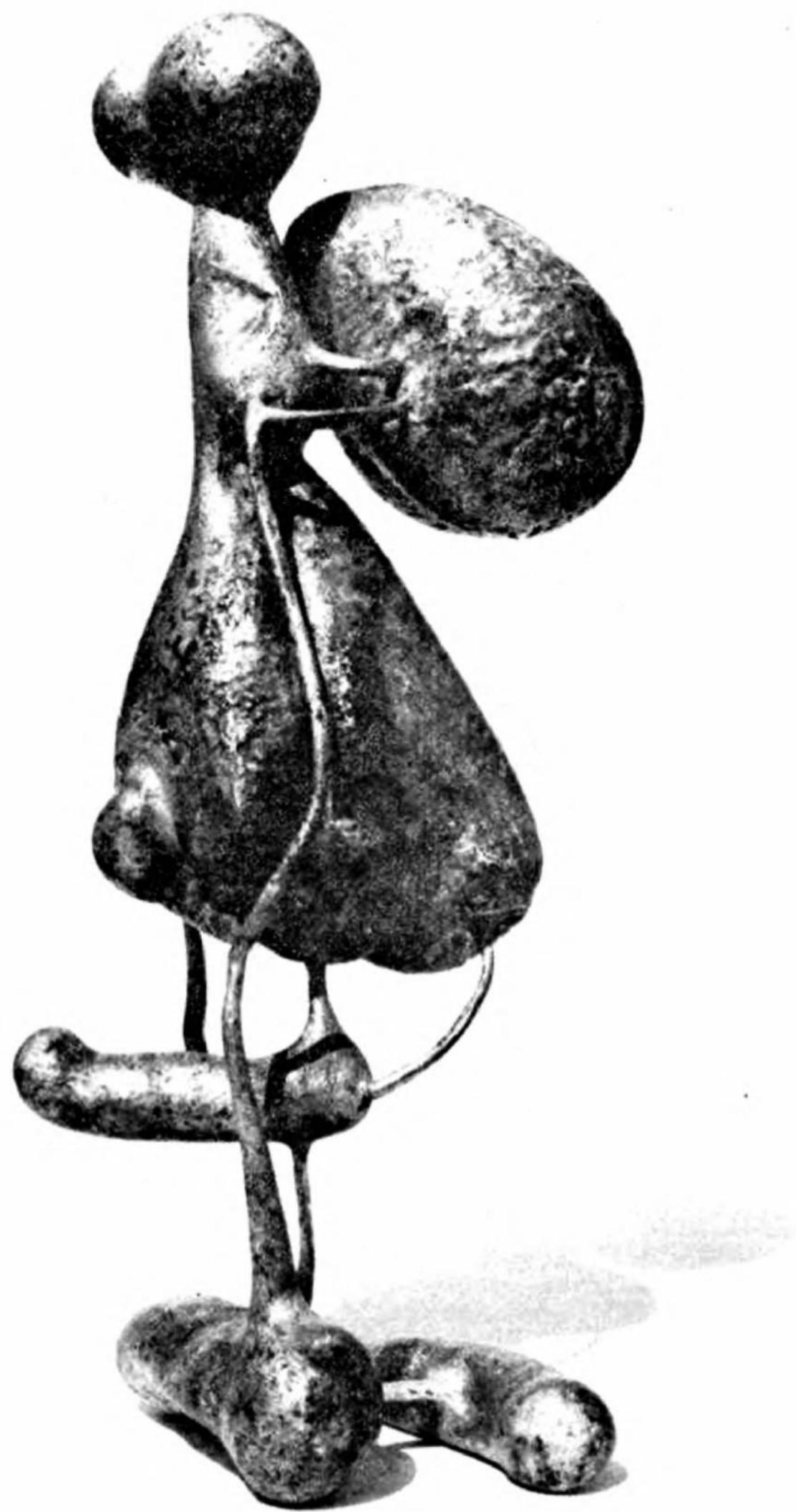
патриція килина

сменхаре

Приходиш до нас анонімно,
питаєш, „Скажіть мені хто я —
бо я так давно забув моє ім'я.”
А ми: „Хто ти?”

Чекаєш на нас невидимо:
„Дивіться на мене, бо моя краса
була зірвана задавно, немов квіт із золотої бляхи.”
А ми: „Що таке краса?”

Хочеш нас обніти не надаремно:
„Приношу все кохання із царства тіней.
Смерть — ріка екстази, каскади снів.”
А ми: „Запізно. Ми вже не віrimo в кохання.”
І дзвоняТЬ твої сліози: золоті суди.

Олександр Гуненко. Чульвэн, мідь і бронза, 1966, 122 см

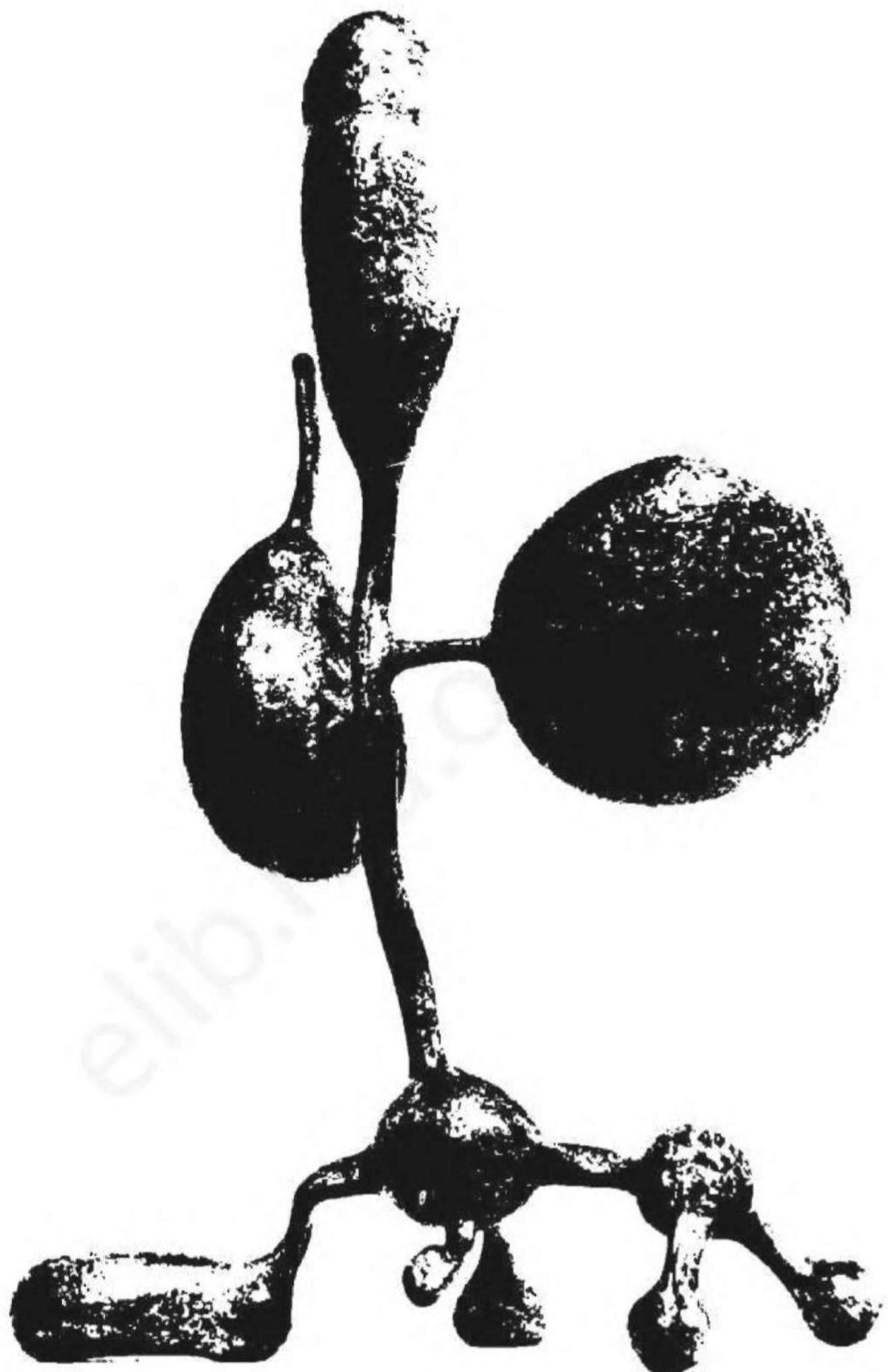
патриція килина

тутанхамун

Цо не льох, а спальня дитяти,
люлі, люлі, короленку,
розкидані забавки з алябастру,
із слонової кістки, люлі, люлі.

Зарано ти забув дитинство,
люлі, люлі, короленку,
замолодим грався золотою коброю
і золотним грифом, люлі, люлі.

Зарадо ти засів на панторі з дерева,
люлі, люлі, короленку,
заскоро заснув у каміннім ліжечку,
і тепер золота богиня-забавка
чуває над тобою, люлі, люлі.

Олександр Гуненко. Бетроспа, мідь і бронза, 1967, 102 см

патриція килина

ахнесенпатен

Радуйся, королево кінця,
радуйся дзвіночками з алюмінію,
хоч твій коханий заблудився,
його знайдуть.

Радуйся, дочко блискавки,
радуйся світочами з ракет,
хоч він заблудився в тіні,
його знайдуть.

Не журися, наречена рівняння,
радуйся сурмами з атомів,
перед пропавшими дверима льоху
ти залишила вінок, уже зів'ялий,
і його знайдуть.

Олександр Гуненко: Таньярі, бронза, 1966, 53 см

богдан тиміш рубчак

на полях іліяди

герої

Потвори на ходулях. Блискучі чучела
із бронзи. В бровах кров запечена
порічками. Пусті очиць печери,
і вбивства похіть наглі зуби шкірить.

У вухах їм гелактити бринять,
а венами колують кораблі.

Кус ненависть гордий герб у серці,
і навіть горб наїжив зелену шерсть.

Жорстокість. Розчепіrena щока.
Розчавив камінь череп. А в куцах
зламане ратище. Епос. Ось про що
кажуть співати старцям у шинках ще досі.

А все таки нещасні. Кукли сил,
хворіють на простоволосий шал,
що смерть дітей на нього — сдиний лік.

Вони ж надлюди. Нелюди. Каліки.

Олександр Гуненко: Меморенц, мідь і бронза, 1966, 102 см

богдан тиміш рубчак

боги

Найстарший цинік розвернувся в хмари,
і безхребетно крутить так і сяк.
Синок з ним поруч — бородач-босяк,
і збочена Атена кров'ю марить.

Старий дари рахує, з жаром скнари
рознюхуючи: цап чи порося?
За дим офір, що потом тіл просяк,
можливо низпошле деяне ві чари.

Таким на борг ми віддавали долі?
Це — богування: раптом стати птахом,
пройтися дідом по смертельнім полі?

Як дні замкнуться у конечнім колі,
хто їх судитиме пекучим жахом?

Плач, Ахіллесе. Вірність, Андромахо.

Олександр Гуненко. Тірат, залізо, 1967 67 см

богдан тиміш рубчак

дизертир

(Паріс у третій пісні)

Столиця поїздами й антенами ніч намацус.
Не егіда Атени, а брудна фіранка в готелі
мені тепер бринить, Гекторе, і мені добре. Це є
мій день.

Кажеш, що пошиши мені з каменюк шинелю,
називаєш то лялею в льоконах, то моржем-самцем,
женокрадом, жеребцем для дам, кльовном у душних
спальнях.

Хай буде так. Але йди геть. Хвалися над трупом. Сам цей
світ кори. Кричи собі пеани. А мені дай спокій.

Прокльони, Патроклоси, Ахіллеси з залізним серцем,
коні, колісниці, божевільні боги, ікло піки:
цей маніякальний калейдоскоп — геройство? Сплів сперми
у бронзу оргазмом убивств, чи в скорчені жахом піхви
рабинь — мужність? Ти вже старий. Мариш гаслами
стертими.

А мії тілесний спис вібрус днетворчою раною
мосії коханої, і без силіс в мислях смерти.

Я ще піду в призначення синьо-винового ранку,
щоб убити рбота смерти з усесвітом на щиті,
і теж трупожерним круком над тілом скульптурним крикну.

А тепер дай мені спокій. Дай заснути в теплім житті.

Олександр Гуненко Абалян, залізо, 1967, 86 см

віра вовк

із збірки „пісні з барселош“

мирти

Метрика каже,
Що ти народилася.
Ти не пригадуєш.
Метрика, може, брехунка.
Тільки бабина розповідь
Історично ймовірна:
Цвіли тоді мирти
Обабіч колиски
Цвітінням що дев'ять років,
Потім баба осліпла,
Білий цвіт облетів,
Батько і мама
Замкнулись на ключ у могилах,
Тріснувши віком труни
За тайною в миртах зісохлих.

Олександр Гуненко: Лягурка, залізо, 1967, 132 см

віра вовк

півні з барселош

Півні з Барселош
Із квітчастими крилами:
Не клюйте причинного серця.

Півні, в географії
Ви погано обізнані:
Кавказ де, а де Карпати?

Півні, не відростає
Моє серце — божусь!
Печінкою Прометея.

Олександр Гуненко: Масонтіюс, залізо, 1967, 116 см

віра вовк

гніздо під сонцем

Навіщо питатися, чим начинені
Всякі бички-третячки?
Чому дивуватися, що не літають
Голубці з капустяного листя?
Люди, що їх піддувають,
Відстали роками світла
Від гнізда, що під сонцем.
А на грані свідомості —
Кольорові мандрилі
І кудкудакання тих,
Що знесли китайське яйце.

Григорій Крук: Злодій, бронза, 1967, 102 см

віра вовк

летючий килимок

Щоб ти хоч писала
Золоті літери в книгах
Із обкладинками в шкурі!
Щоб проїжджалась Ролс-Ройсом!
А то ти літаєш
По-старосвітськи
На зужитім, гребінковім
Косівськім килимку,
В ангелах його взору.

Григорій Крук: Фрау Вінтер, гіпс, 1964. 45 см

віра вовк

іронія

В тебе не стало грошей на пергамен,
І з мурашою пильністю
Ти перемальовувала рукопис
Із Манессе на власній шкірі
А потім тобі поклали
Оригінал під подушку!

Григорій Крук: Айнштайн, гіпс, 1967, 60 см

віра вовк

честолюбним

Ви, що носите шию в гривнях,
Що ломите рученъки в нарукавниках,
Щоб миготіти мізинцем у персні.
Що повертасте з гідністю лиця,
Щоб не теліпалось бурштинове намисто.
Але заграло каміння заушниць,
Згляньтесь на гріх мій — єдину прикрасу
І не коліть його ващими пряжками.

Григорій Крук: Молячийся, гіпс, 1966, 75 см

юрій коломиєць

осіній сон

(уривок)

Я сню про біле. Може й
зайво.

Висять на стелі білі
лантухи.

Запахло листя давньо й
тайно,
схайно стелять осінь
ворожки.

І на шибках крізь ночі
безугавно

пслощутъ клени жовті
фартухи.

І навпронки огудина
намарно
кладе стежки на білі
подушки.

За стовбурами злой
тъмані,
де сині далі збитих
будяків
збудився прадід
у тумані
з-під скірт прокинених
могил.

Григорій Крук: Жінка, що мис долівку, бронза, 1962,
65 × 50 × 30 см

юрій коломиєць

міський сад

Росте сад із цегли
насаджений.

Жовтим оком залився
пейзаж.

Мури мальовані
сажею,
на ірживому сонці
пожар.

На дахах допікаються
духи, —
димарями задуманий
дим.

Росте сад смолою
надушений
із розжарених
панікадил.

І картина під димом
картата.

Кінчив люльку останній
димар.

Буде гілля вугілля
картати,
розливши у сад
каламар.

Григорій Крук: Сперта на коромисло, бронза, 1960, 75 см

ЮРІЙ КОЛОМИЄЦЬ

Розмалюються тіні
зубчасто,
на забутих зеленому
див...
Сад без нас цей
почато,
але нами хтось тіні
розлив.

Григорій Крук: Біля хати, бронза, 1968, 68 см

юрій коломиєць

із простору

Земле, земле,
ти мізерна.
Ти змістилася
у вікно телевізора,
коли подивився
із пательні місяця.
Ще можна замітити
штафети гір,
рядна морів,
а людей
хоч запали, —
вони пішли на роботу.

Григорій Крук: Поливаний понеділок, бронза, 1968, 39 см

юрій коломиєць

бурлака

Його обличчя в клоччі
віку,
счей не сягне й коркотяг.
Сутула тінь. Із роду
скитів.
Про нього кажуть: „він
бурлак.”

Він кажуть перст не клав
на свята.
Прожив віки життям бурлак.
І на чолі брижі пом'яті,
і на брижах —
бурлацький знак.

Григорій Крук: На стерні, бронза, 1968, 40 см

юрій коломиєць

майже новорічне

Стогнанням клався
вечір
під колеса,
і задзвеніли хмизом
зморщені сурелі.
Мороз напивсь морожених
клярнетів, —
в ногах крохмаль
і білий
скрип киреї.

А навскрізь камінь
золених снігів,
та дивовижні бухти
голих вікон.
Світлам вітри
наперекір
несуть сніги
новішим віком.

Та все секунди:
люди, січені і могили,
і погребіння зашморгом
свічок.
На місяці „брат брата взяв на вила“
а на доліні світ
і зір разок.

Григорій Крук: Паламар, бронза, 1964, 45 см

роман бабовал

день знову

скляними перелітними птицями
з дзьобами барви достиглих каштанів
і з розмахом киненого слова
з-під бедер вітру
зів'ялий дощ

і промокло
погляд
наш
з простором і втратою в ньому
зелений вигук ранку
з тополями і хмародерами
між вилицями і грудьми

вияснення дуплистого каштару
в задимленості дотику
і спросоння ще
мокра зустріч
з орбітами повними дощів
і з гумовою тишією
замість вушних раковин

смак
зелений як
від довго пережованого
вербового листка
з капілярністю
болю і
жил

Михайло Дзиндра: Плазун, пластир, 1945, 28 см

роман бабовал

змислове

спрага приросла рукою
або волоссям до тіла

чому дерева зелені
як ми і не наші

небо роздерте виступом
боля землі години
тяжать надгробною епітафією
якої не прочитати

ми звивали вітрам гнізда
з водоростей що розцвіли
в нашій аорті
і всередині нашого спинного
мозку

і очі вилітали в море
бо кров нагадувала надто
дим з дотиком болю зубів
або вітер із заржавілими повіками

із стіни повалилась жовта
ікона повна сонця пробитого
гвіздками теплими як губа

і віддих ставав висловом
часу і листя що готовилось до втечі

спрага

Михайло Дзиндра: Торсо, пластир, 1951, 23 см

роман бабовал

твоє місто

місто

як лікоть дівчини
з очима білішими
від впертої згуби
загубленого і безцільного
поцілунку

вулиця вузька як
горлянка задавлена
ніяковістю

а в ній
вечір що стає ключем
з доступністю до
твоїх пальців і усміху
давно розбитих як
скло або день

і крок

серед вибухів зеленого
віття
самітний як
церковний престіл
пощерблений молитвою до
клітин серця
і кинений
на цвинтар очей
прибитих невідклично до
хрестів мовчання

Михайло Дзиндра. Архиерей, дерево, 1952, 91 см

роман бабовал

**як сон
із захриплістю іржі
моя небажана присутність**

**ліхтарі
твого міста**

**твоє
місто з очима як
терпка байдужість
і з проходами закоханих
на висках**

Михайло Дзинора: Танок, цемент, 1955, 107 см

роман бабовал

ДІЛСМА

ти прийшла неочікувана до мене
і запити зависли з білої від
страху стіни
як червоні китайські маски
ти прийшла неочікувана до мене
щоб прикути поцілунок
до
постелі або
до
твердого дерева розп'яття

Михаїло Дзиндра Молитва, цемент, 1955, 79 см

роман бабовал

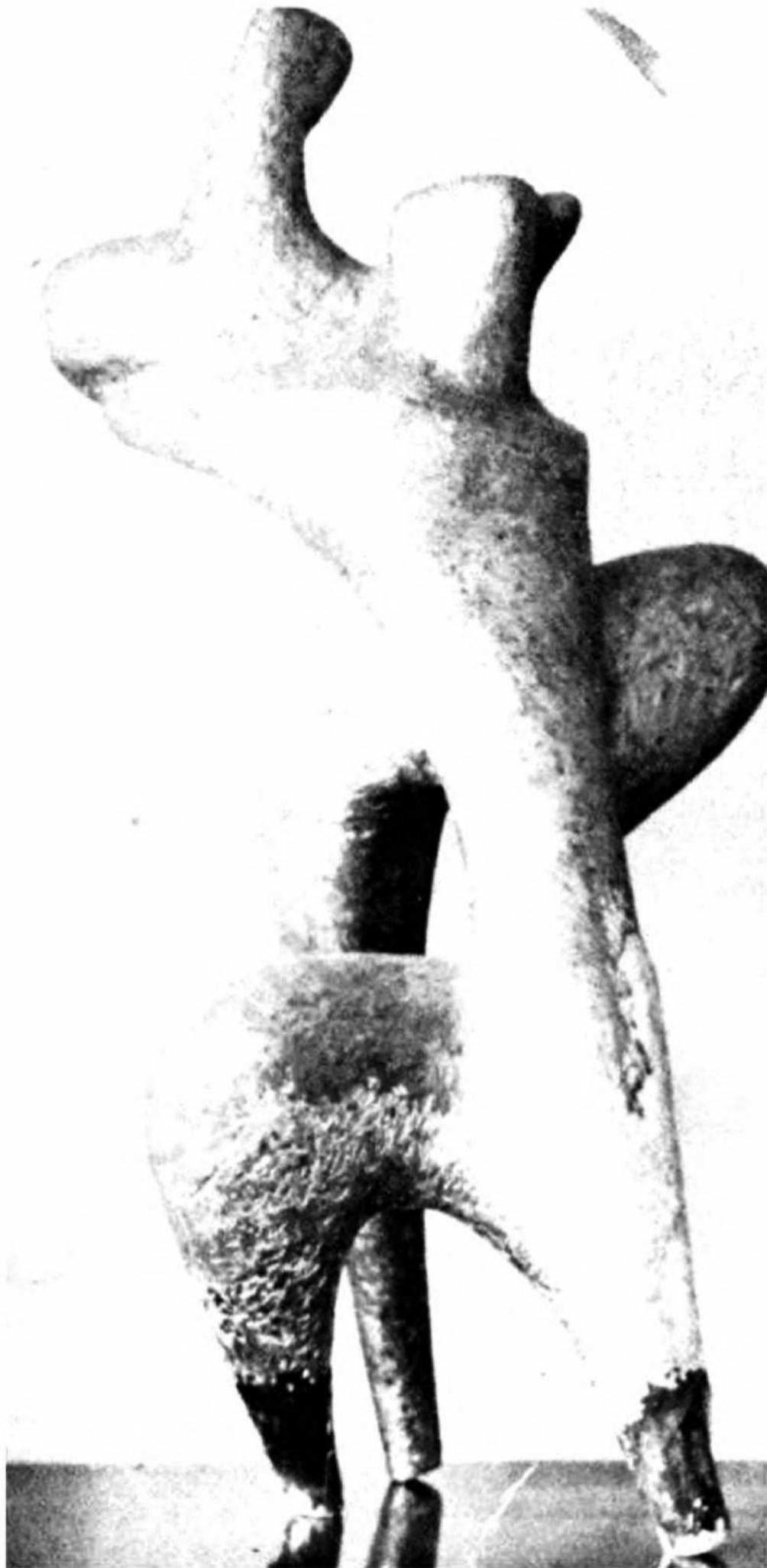
сумління

Акорд, що виріс з жили
і став
мужніти,
і став
тужити за сонцем
ропталивише від ночі.

Я вчув його,
і тінь моя сковалась
місяцю за
плечі жовті, як
калатутна цвіль
в очах роздерного
кохання.

Я вчув акорд,
що виріс небом
з коренями вітру
і втопився
в твоїм погляді,
повним болю за
наддерту з верби кору,
яку хлопчик кинув
в зіницю калюжі.

акорд.

Михаїло Дзиндра: Борці, залізо, 1955, 122 см

роман бабовал

обмеження

зелено і шкіряно
виростали з порцелянових вазонків
ночі
які ми підливали сонцями
і тишею
щоб кохання з вітром
виливалося
все папоротніше
і жіночо нагадувало
пристрасть
і голі бедра
в затуленні долонь
простидал і темної кімнати

і самота
ставала
висловом непережитого
послухай
як крик переріс в тюлпан
і пелюстково задзвонив
без дзвонів
і нечасово засвідчив
про опуклість спини і
самоти

легені
помережено і опущено
роздулись як

Григорій Печух: Існування, дерево, 1963, 38 см

роман бабовал

липка обіцянка
і ратово обмежилися
строгіше від
миттєвого завершення
строкових досвідів
сірих
і з наносами попелу в
поглядах

Григорій Пецух: Приятелі, дерево, 1963, 45 см

юрій тарнавський

з циклу „анкети“

анкета I

Назва: Обличчя.

Колір: Повний білого, як теж і слідів чорного, слідів рук, що простягнені до води, слідів рук, що простягнені до дзеркала, навіть, коли вони (в дану мить, чи взагалі) до нього не простягнені, слідів самих дзеркал (минулих, майбутніх чи теперішніх — це важко встановити і, зрештою, це неважне), слідів метафізики, слідів підручників метафізики, і слідів інших речей, понять, та поиладів без яких важко (чи неможливо) існувати.

Форма: Не посідає форми. Фому мають дзеркала, метафізика, підручники метафізики, красвиці, вода, долівка, вікна (закриті, відкриті, чи тільки напіввідкриті — тут, ясно, це неважне), дати, повітря, світло, дні, як теж і деякі частини, дати, та поняття тіла, з якими воно безпосередньо чи посередньо сполучене, і тому, що воно завжди знаходиться або за або перед ними, може робити враження, що посідає форму.

Речовина: Різна — така, що не є речовою вікою (закритих, відкритих, чи напіввідкритих — це неважне), речовою дзеркал (перед якими воно знаходиться, чи ні — це неважне), речовою долівок (такої, над якою воно

Григорій Пецух: Ловець, дерево, 1963, 38 см

юрій тарнавський

знаходиться, як і таких, над якими воно не знаходиться, не знаходиться, ніколи не буде знаходитися), речовиною води (такої, над якою воно нагнуте, як теж і такої, над якою воно ніколи не було нагнуте, не є нагнуте, і ніколи не буде нагнуте), як і всіх інших речей, дат, і понять світу (н. п., краєвидів, що в дану мить, як, зрештою, і більшість часу, безконечно далекі від нього), незалежно від того, чи воно з ними безпосередньо чи посередньо сполучене, чи ні.

Ціль: Щоб існувала метафізика, підручники метафізики, руки (нагнуті над водою, чи ні — це неважне), як теж і інші частини, дати, та поняття тіла, і Голготи (в випадку останніх, незалежно від того чи на краєвидах, безконечно далеких від обличчя, на щоках, що на обличчі, чи денебудь інде).

Вплив на дзеркало: Не має впливу. Має вплив на метафізiku і інші частини, дати, та поняття тіла. Єдине, похоже на вплив (якщо це можна назвати впливом), що має на дзеркало, це те, що може до нього простягати себе, як теж і руки — окремо або разом, і незалежно від того, чи простягається воно в ту мить до нього само, чи ні.

Вплив на метафізiku: Колосальний. — Такий, як, скажімо, форма океану мас на форму краплі води, що в нім.

Вплив метафізики на нього: Руки, на границях яких вона починається, лишають у нім діри, які не можна заткати ні самою метафізикою, ні її підручниками, ні ніякими іншими частинами, датами, та поняттями тіла чи світу, незалежно від того, чи воно безпосередньо чи посередньо сполучене з ними, чи ні.

Григорій Незвух: Ліс, дерево, 1961

юрій тарнавський

Вплив на руки: Кидас на них тінь — свою, як і дзеркала, перед якими воно в дану мить нагнуте, дзеркал взагалі, води, якою друкуються руки в дану мить (і взагалі), чорнила, яким друкуються підручники метафізики — в дану мить і взагалі.

Короткий опис: Складається з кольору, форми, речовини, і цілі, хоч може декотрих із цих речей (а може й усіх — це дуже важко встановити) не посідає. Носить на собі сліди всіх речей, ізо заходяться зовні і внутрінього незалежно від того, чи вони дійсні, чи уявні. Границі його, які завжди недокладно (т. с. недостатньо) окреслені, і які, як можна припустити з вище сказаного, можуть взагалі (постійно чи тимчасово) не існувати, можуть сягати поза граничі частин, дат, та понять тіла і світу, незалежно від того, чи воно безпосередньо чи посередньо сполучене з ними, чи ні. В дану мить знаходитьться загнуте над руками, що нагнуті над водою, ніби справді турбуються про її долю. Бачить дзеркало, перед яким (в дану мить і взагалі) воно вічно знаходиться, хоч у нього не дивиться. Знаходить теж над ногами і долівкою, і ліворуч напіввідкритого вікна, що пропускає шум авта, що проїжджає мимо, як теж і красвиди, що ще безконечно далекі (від вікна і від обличчя), і над метафізицою, яка (що йому невідомо) пишеться в ту мить над ним. Вірить, що і воно, і все (дійсне чи уявне), що безпосередньо чи посередньо сполучене з ним (а може й те, що не є ні дійсне, ні уявне), існує, хоч багато з тих речей, дат, чи понять (а може й усі — це дуже важко встановити) в дану мить (а може й взагалі) можуть не існувати.

Григорій Пецух: Полонина, дерево, 1966

ЮРІЙ ТАРНАВСЬКИЙ

анкета II

Назва: Руки.

Причина: Світло, що падає зі сторони вікна в їхню, і вода, що падає в їхню сторону зі своєї, і вони самі, щопадають з усіх сторін у свою.

Причина причини: Тому, що часами видно їх крізь красвиди, як і красвиди крізь них.

Напрям: В сторону самих себе, безконечно далеких від красвидів, і в сторону красвидів, безконечно далеких від метафізики і всього, і в сторону своєї причини, яку вони не можуть розпізнати через все і через метафізику

Місце: Перед і за дзеркалами, якими вони трясуть, хоч їх не доторкаються і хоч навіть не напрямлені в їхню сторону. Теж перед і за тілом, яке трясе ними, хоч вони його теж не доторкаються і хоч теж не напрямлені в його сторону. Теж, нижче світла, що падає з вікна, що праворуч, і з води, що під ними, і нижче метафізики, що падає зі своїх підручників, навіть коли вона в них ще не знаходиться.

Речовина: Нагадує дуже крихкі літери метафізики і крихке обличчя, хоч може, в обох випадках, тільки свою крихкістю.

Колір: Настільки нижчий кольору світла, як світло вище них.

Форма: Така, що можуть падати крізь них красвиди, вікна, світло, і навіть, часами, підручники метафізики, та не обличчя, незалежно від того, чи воно покриті слізьми, чи ні, і не сама метафізика (незалежно від того, чи вона

Григорій Печух: Підйом, дерево, 1963, 52 см

юрій тарнавський

вже находитися в своїх підручниках, чи поза ними, і чи вона покрита слізьми, чи ні).

Короткий опис: Часами подібні до красвидів, а часами до щік, що будуть закопані на красвидах. Часами — до води, а часами — до речей трохи твердших від неї. Можуть знаходитися на цвінтарях на обличчях, як теж і на обличчях, що на цвінтарях. Теж, цвінтарі та обличчя можуть знаходитися на них. Займаються розв'язуванням вузлів дзеркал і проблем, притаманних їхній поверхні. Крихкіші від літер, якими друкується метафізика, навіть, коли вона ними не друкується. Коли вмирають, закопують їх на шоках, а тільки опісля на цвінтарях. Коли народжуються, мають на собі місце на цвінтарі і метафізику. Цікавляться походженням перспектив. Часами спричиняють погоду й клімат, під час яких, коли дивитися в них (т. є, в руки), можна побачити точку, де збігаються перспективи.

Відношення до красвидів: Красвиди можуть падати крізь них.

Відношення до погоди: Можуть падати крізь неї, і вона крізь них.

Відношення до клімату: Може падати крізь них дослівно так, як красвиди і погода (та тільки, коли вони падають разом), так, що в ту мить його не можна від красвидів і погоди відрізнати.

Відношення до уст: Підтримують їх над собою, але й можуть бути причиною їхнього упадку.

Відношення до душі: Вона заохочує їх вічно існувати.

Відношення до метафізики: Вони вічно заохочують її до існування, і щоб вона заохочувала до існування їх.

Григорій Пецух: Дикий кабан, дерево, 1961

ЮРІЙ ТАРНАВСЬКИЙ

анкета III

Назва: Душа.

Форма: Така, що крізь неї видно тільки її, як вона постійно падає крізь руки і діри, лкі вони залишають на красвидах. Теж, така, що може бути видна крізь красвиди без дір.

Речовина: Не те, що охоплює її назва і що рівночасно не є те, що вона не охоплює, як теж і речовина дір, які заслоняють літери її назви, і речовина дір, крізь які вона падає і лкі вона залишає на красвидах.

Колір: Такий, що, коли дивитися на нього, стає ясно, чому красвиди завжди падають крізь руки, як теж, що вони падають. Часами можна почати вимовляти його назву кутиками уст, та треба, щоб уста знаходилися в тумані в середині щільно замкненого будинку, а їхні кутики надворі. В кожнім разі не лежить в колі зачікавлень метафізики. В найкращім випадку може мати щось спільногого з причиною друку метафізики.

Місце: Там, куди дивляться руки і звілки вони дивляться, як і там, куди простягаються руки і звідки вони простягаються. Теж, там, звідки походить тіло, волосся, і колір очей і куди вони прямають. І, вкінці, там, звідки вказують зуби куди вони вказують.

Причина: Забагато паперу зібралося на зап'ястках, і забагато поверхень на обличчі, і забагато чорнила і автоматичних ручок під нігтями, і забагато лат народження і смерти під устами, і забагато прізвищ під обличчями,

Григорій Петруш: Невільник, дерево, 1966, 64 см

ЮРІЙ ТАРНАВСЬКИЙ

і забагато облич під красвидами, що безконечно далекі від них. Теж, задалеко с руки від ніг, і зідхання від легенів, і ім'я від крові, до якої воно відноситься.

Причина причини: Немас: По тои бік причини вже немає нічого, а зараз по цей бік знаходиться речовина, себто не те, що охоплене словом „душа” і що рівночасно ним не охоплене, і що є в додатку рівночасно різними родами дір (див. „Речовина”, вище).

Відношення до красвидів: Крім вище згаданого падіння і факту, що очі, руки, зуби, і т. п. часами напрямлені до красвидів, мабуть немає ніякого. Більшість свого тривання проводить безконечно далеко від них.

Відношення до уст: Ніколи не сягає дальше уст, а може часами їх навіть не досягати. Усмішки, якщо вони знаходяться лише в кутиках уст, можуть вказувати направління, в якім вона може знаходитися.

Відношення до рук: Крім фактів, згаданих вище під „Формою” і „Місцем”, сліди її поверхні часами видно в узорах на пучках пальців, і пальці могли б вказувати на місце її перебування, якщо б могли кудись вказувати.

Вплив на красвиди: Такий, як точка, в якій збігаються лінії перспектив, має на лінії перспектив, коли вони вже розбіглися за нею.

Вплив на уста: Такий, як лінії перспектив мають на точку в ту мить, коли вони в ній збігаються.

Вплив на руки: Такий, як діри, що збігаються в руках, щоб крізь них падали красвиди, мають на руки в ту мить, коли красвиди падають крізь них.

Друкарня „Руске слово” Фуський Крестур

